Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1903. Wydano i rozesłano dnia 25. stycznia 1903 Część I.

Nr. 1.

U s t a w a

z dnia 17. grudnia 1902, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Śniatynie na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 60.000 K i 21.000 K.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Śniatynie zezwala się w myśl §. 24. ust. o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 60.000 koron na częściowe pokrycie kosztów przebudowy mostu kratowego na Prucie pod Zabłotowem, oraz w kwocie 21.000 koron na częściowe pokrycie kosztów budowy drogi gminnej I. klasy Dżurów-Ilińce.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 17. grudnia 1902.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 2.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 10. grudnia 1902 L. 147.458, o przedkładaniu fasyj do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1903.

W myśl §§. 138. i 202. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220., względnie artykułów 18. i 21. rozporządzenia wykonawczego do działu III. oraz artykułów 29. i 43. rozporządzenia wykonawczego do działu IV. tejże ustawy, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu do przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na r. 1903, termin do 31. stycznia 1903.

Co do obowiązku opłaty tych podatków i przedkładania dotyczących fasyj zauważa się w szczególności, co następuje:

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i moralne, pobierające dochód określony w §. 124. powołanej ustawy z wyjątkiem osób wymienionych w §. 125. odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przenosi rocznie 1200 koron, obowiązane są do przedłożenia fasyj w celu wymiaru podatku rentowego tylko w tym razie, jeżeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) po nad 1200 koron rocznie, — obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianych fasyj już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na wysokość dochodu, podatkowi rentowemu podlegającego, oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową do przedłożenia fasyi zawezwane.

W myśl §. 139. ustawy wyżej powołanej uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyi do podatku rentowego, o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane, te osoby, które:

a) opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym;
b) nie zmieniły od tego czasu swojego miejsca zamieszkania;
c) nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na rok 1903 bez fasyi od takiej samej kwoty dochodu, jak w roku poprzednim.

W razie ustania poboru podatkowi rentowemu podlegającego, wskazanem jest przeto dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na rok 1903 donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. instancyi w terminie wyżej wyznaczonym.

Zresztą zaznacza się, że obowiązek przedkładania fasyi w celu wymiaru podatku rentowego, dotyczy tylko tych dochodów temuż podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia §. 133. powołanej ustawy co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika dochód dotyczący wypłacającego.

2. Do opłaty podatku osobisto-dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne wymienione w §. 153. ustawy, których dochód temuż podatkowi podlegający 1200 koron rocznie przenosi, z wyłączeniem jednak osób, wymienionych w §. 154. ustawy odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których dochód nie przenosi rocznie 2000 koron, obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową, lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej.

Osoby z dochodem rocznym ponad 2000 koron, przedłożyć winny wspomnianą fasyę już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na to, czy zostały lub nie zostały do przedłożenia fasyi zawezwane.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyj określają co do podatku rentowego §§. 128—130 i 138 ustawy oraz artykuły 13—16 i 20 rozporządzenia wykonawczego do działu III. tej ustawy, zaś co do podatku osobisto-dochodowego §§. 156—171 i 202 ustawy oraz artykuły 32 i 33, względnie 3—28 rozporządzenia wykonawczego do działu IV. powołanej ustawy.

Tak fasyę w celu wymiaru podatku rentowego, jak również fasye w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach, bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Dochód z poszczególnych źródeł zeznawać należy w walucie koronowej w rubrykach fasyi na ten cel przeznaczonych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie przez władze podatkowe I. instancyi.

Do odbierania wspomnianych fasyj powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego, lub podatku osobisto-dochodowego stale mieszka.

Co do osób moralnych obowiązanych do opłaty podatku rentowego, powołaną jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi, w której okręgu osoba moralna ma swoją siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2. i 3. §. 132, zaś co do podatku osobisto-dochodowego ustępy 2. i 3. §. 176. ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1903 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie państwa, a posiadają dochód podlegający podatkowi rentowemu i podatkowi osobisto-dochodowemu, obowiązane będą w myśl §§. 145. i 228. ustawy donieść o tem właściwej władzy podatkowej w przeciągu dni 14 po osiedleniu się dołączając przepisaną fasyę.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskają w roku 1903 stałe pobory służbowe przenoszące rocznie 1200 koron. Osoby te dopełnić winny wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14 po uzyskaniu dotyczących poborów.

Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego ukrócenia lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom, określają §§. 239. i 243., oraz §§. 241. i 244. ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasye do wymiaru podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego na rok 1903 zeznawać chcą protokolarnie, wzywa się, aby to we własnym interesie dla uniknięcia natłoku i powstającej ztąd straty czasu — jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyj do podatku osobisto-dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom do ustnego zeznawania fasyj odpowiednich terminów.

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie do nich jak najściślej się zastosować.

We Lwowie, dnia 10. grudnia 1902.

Zubrzycki w. r.

Nr. 3.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. grudnia 1902 L. 94.332, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Kałusza na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Na mocy §. 82. ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896 Dz. ust. kr. Nr. 51., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wiel-

kiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Kałusza na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina przez lat pięć, począwszy od roku 1903.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 4.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 14. stycznia 1903 L. 337/pr., o poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w czasie od 1. stycznia do 31. marca 1903.

Jego C. i k. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 30. grudnia 1902 o prowizorycznym poborze dodatków do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w czasie od 1. stycznia do 31. marca 1903 w wysokości zezwolonej na rok 1902.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. Dodatek do państwowego podatku gruntowego, domowo-czynszowego, domowo-klasowego i do 5% podatku od domów wolnych od podatku w wysokości 60 halerzy od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

2. Dodatek do podatków bezpośrednich osobistych zaprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220. z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości 66 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 27. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie, tudzież w powiatach Krakowskim i Chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków, wymienionych w ustępie 1) w wysokości 49 h, a do podatków wymienionych w ustępie 2) w wysokości 55 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

Wskutek rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 9. stycznia b. r. L. 873 podaje się to obwieszczenie do publicznej wiadomości.

We Lwowie, dnia 14 stycznia 1903.

Piniński w. r.

Nr. 5.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. grudnia 1902 L. 86.982, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Podhajcach.

Na podstawie §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 47,) ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Podhajcach dla dorosłych na 1 K 20 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 60 h dziennie, począwszy od 1. października 1902.

We Lwowie, dnia 16. grudnia 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 6

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. grudnia 1902 L. 86.507, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Żółkwi.

Na podstawie §. 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 47.) ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Żółkwi, dla dorosłych na 1 K 10 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 56 h dziennie, począwszy od 1. października 1902.

We Lwowie, dnia 16. grudnia 1902.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 7.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. stycznia 1903 L. 341, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Przemyśla na dalszy pobór opłaty od czynszów najmu.

Na mocy §. 87. ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 24.), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Przemyśla na dalszy pobór opłaty od czynszów najmu przyzwolonej jej ustawą z dnia 26. maja 1892, Dz. ust. kraj. Nr. 22 na dalszych lat pięć, począwszy od 1. stycznia 1903 w wysokości oznaczonej uchwałą Rady miejskiej w Przemyślu dnia 13. października 1902 a mianowicie:

1. od czynszów rocznych nad 200 do 600 K po 2%;
2. „ „ „ „ 600 „ 1000 „ „ 3%;
3. „ „ „ „ 1000 K 4%.

Marszałek krajowy:
Andrzej Potocki w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.